

Η στροφή εν τούτοις προς το εσωτερικό του ανθρώπου, η αποφυγή της διδασκαλίας της Εκκλησίας, η απομόνωση και καλλιέργεια ψευτο-μεσσιανικών τάσεων, η λατρεία πολλών θεοτήτων, η αντίληψη πως η σωτηρία θα έρθει μόνο για τους γνωστικούς, ότι αυτή σημαίνει απομάκρυνση σε ουράνιο μόνο χώρο και ότι τα υλικά δεν έχουν αξία ούτε μέλλον, όλα αυτά τα βρίσκουμε και σε παραθρησκευτικές επικίνδυνες ομάδες σήμερα, σε νέες οικονομικοθρησκευτικές εταιρείες και συλλόγους, που καλλιεργούν σκόπιμα κλίμα σωτηρίας μόνο για τα μέλη τους και απομόνωσης από το κοινωνικό σύνολο. Τα βρίσκουμε σε αυτόκλητους ψευτοΜεσσίες που, με υποβολή και διδασκαλίες που προκαλούν τους νέους και ηχούν περίεργα και μαγικά, αποπροσανατολίζουν ιδίως τη νεολαία, την αποκόπτουν από γονείς, συγγενείς, φίλους και από υγιή δημιουργικότητα και στερούν τον άνθρωπο από την κριτική του ικανότητα. Δεν είναι λίγοι οι οπαδοί παρόμοιων εταιρειών και συλλόγων που καταντούν υποχείρια αδίστακτων εκμεταλλευτών της εφηβικής και νεανικής ικμάδας και προσφοράς.

Παρομοίως φανταστικό ή από απόκρυφες πηγές περιεχόμενο έχουν και τα διάφορα, άγευστα από εκκλησιαστική ζωή, ορθολογιστικά ντοκιμαντέρ -κόπτονται πως δήθεν πληροφορούν σχετικά με άγνωστες πτυχές της ζωής του Ιησού- που είτε με τη μορφή cd είτε δια του διαδικτύου προσφέρονται προς κατανάλωση σε ένα μη ενημερωμένο κατά την πλειοψηφία του κοινό. Στα ντοκιμαντέρ αυτά -που αναπλάθουν τις ασύστατες και απόκρυφες ιστορίες περί του Ιησού της αρχαιότητας- ή σε αθεϊστικά και ορθολογιστικά βιβλία, ο Ιησούς προσεγγίζεται σαν απλός άνθρωπος, με πάθη και αδυναμίες, σαν λαϊκός προφήτης, που δίδαξε και έπραξε θαυμάσια, πλην όμως όχι ως Θεός επί της γης, όπως η Εκκλησία διακηρύσσει επί 2.000 χρόνια μέχρι σήμερα και έως του αιώνος θα το κάνει.

Μερικά ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ απόκρυφης φιλολογίας θα παραθέσουμε αμέσως παρακάτω για να φανεί το μυθιστορηματικό περιεχόμενο και η έλλειψη θεολογικής τους ποιότητας, αναφορικά με τα κανονικά τέσσερα Ευαγγέλια της Εκκλησίας:

(α) Μπορεί ένα βιβλίο να σώσει (μαγικά) τον κόσμο; (β) Μπορούμε να δεχθούμε στην Εκκλησία ιδιαίτερη αποκάλυψη μόνο σε ορισμένα πρόσωπα και όχι αλήθεια που αφορά στο σύνολο των ανθρώπων; (γ) Η αυτογνωσία είναι το ζητούμενο στο Χριστιανισμό; Αυτά είναι μερικά θεολογικά θέματα που διαπραγματεύεται αρνητικά το «ΑΠΟΚΡΥΦΟΝ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ», το οποίο γράφτηκε ίσως τον 3ο αιώνα μ.Χ. στην Αίγυπτο. Ως προς το (α) ερώτημα, είναι αλήθεια ότι μυστικές γνώσεις που δήθεν αποκαλύπτονται από βιβλία καλά κρυμμένα στους αμύητους δεν μπορούν να σώσουν τον κόσμο, διότι ως άνθρωποι θα τελειοποιηθούμε από την υγιή σχέση με το Θεό και την αγάπη που δεικνύουμε στον διπλανό μας. Όχι από μυστικές διδασκαλίες και γνώσεις που υποτίθεται πως έχει ανάγκη ο κόσμος, αλλά δεν λένε τελικά τίποτα καινούργιο στην ανθρωπότητα. Στο (β) σκέλος: Η αποκάλυψη του Θεού δόθηκε στην εκκλησιαστική κοινότητα δια Ιησού Χριστού, ακριβώς για να ζήσει την αλήθεια του Τριαδικού Θεού ολόκληρη η κοινότητα των πιστών, χωρίς εξαιρέσεις και ιδιαίτερες συμπάθειες προς ορισμένους. Στο 'Απόκρυφον του Ιακώβου', ο Χριστός αποκάλυψε μυστικές γνώσεις μόνο στον Πέτρο και στον Ιάκωβο, όχι και στους δώδεκα αποστόλους. Ο σκοπός αντίθετα της αποκάλυψης του Θεού είναι ολόκληρος ο κόσμος να γίνει Εκκλησία και να αναχθεί στην ένωση

με το Θεό δια της άκτιστης χάρης Του. Αυτό σημαίνει ότι δεν αποκαλύφθηκαν σε ορισμένους, υποτίθεται τους εκλεκτούς, περισσότερες αλήθειες περί Θεού και ανθρώπου (ή αγγέλων και σύμπαντος για τον Γνωστικισμό) και σε άλλους λιγότερες. Ο Χριστός ουδεμία διάκριση έκανε ανάμεσα στους μαθητές του, αλλά όλους τους έβλεπε εξίσου ως παιδιά του. Σε όλους χορήγησε το Άγιο Πνεύμα και ιδίως στην Πεντηκοστή εφοδιάστηκαν όλοι δι' Αυτού με δύναμη εξ' ύψους, ώστε ευαγγελίστηκαν στη συνέχεια τα έθνη και προσέφεραν το μήνυμα της αναστάσεως. Στα κανονικά Ευαγγέλια εμφανίζονται οι: Πέτρος, Ιάκωβος και Ιωάννης, να είναι πιο κοντά στον Ιησού (ως στύλοι της Εκκλησίας) και να λαμβάνουν μέρος στην Μεταμόρφωσή του, όχι γιατί τους ξεχώριζε ο ίδιος ο Ιησούς λόγω της σπουδαιότητάς τους, αλλά γιατί εκείνοι ήσαν πιο ευαίσθητοι στη διδασκαλία Του και επιζητούσαν εντονότερα την αλήθεια που κήρυττε. (γ) Όσο για την αυτογνωσία, αυτή έρχεται ως συνέπεια της αγιοπνευματικής ζωής του χριστιανού, δια της χάριτος του Θεού, και όχι αυτόνομα μέσα από γνώσεις ή ασκήσεις τύπου λ.χ. γιόγκα και διαλογισμού, όπως εσφαλμένα προβάλλεται στη Δύση και τελευταία και στην πατρίδα μας. Ο σκοπός όμως δεν είναι η ψυχολογικού τύπου αυτογνωσία, αλλά η υπέρβαση της ατομικής ζωής και η εν Χριστώ κατά χάριν ένωση με τον Θεό και τους ανθρώπους.

Ας περάσουμε τώρα στο γνωστικό «ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΟΥ ΘΩΜΑ»: Επισημαίνεται εδώ η αυτογνωσία ως οδός προς την τελείωση (και όχι η Χάρις του Θεού), η γνώση σώζει (και όχι η λειτουργική ζωή) και περιέχεται διαστρέβλωση των λόγων του Ιησού, αφού εμφανίζεται να μιλά ακατανόητα και να εννοεί άλλα αντί των συνηθισμένων (π.χ. όταν μιλάει ο Ιησούς για μεγάλο ψάρι και καλή γη εννοεί τη γνώση και τους γνωστικούς, το χωράφι σημαίνει τον κόσμο, το ρούχο το σώμα κ.λπ.). Η σωτηρία προσφέρεται ως απόκτηση εσωτερικής συνείδησης και τα πολλαπλάσια θεωρούνται ως έκπτωση (λ.χ. η δημιουργία απογόνων), διότι χάνεται η γνωστική ενότητα. Η εκκλησιαστική ζωή αναφέρεται ως τυπική και όχι ως ουσιαστικό βοήθημα των πιστών (Το απόκρυφο αυτό ευαγγέλιο είναι κατά της νηστείας, της προσευχής και των καλών έργων) και έχει αιχμές εναντίον της σωματικής γέννησης του Κυρίου (αφού η σάρκα δεν είναι κάτι το καλό και αιώνιο για τους γνωστικούς). Ο τέλειος γνωστικός διακόπτει μάλιστα τις σχέσεις του με την οικογένειά του για να είναι μόνος (θυμίζει τακτική σύγχρονων νεοεποχίτικων παραθρησκευτικών ομάδων). Τα φύλα πρέπει να εξισωθούν και να καταργηθούν για να εισέλθουν οι άνθρωποι στη βασιλεία του Θεού. Διότι λέγει: «όταν κάνετε τα δύο ένα και το αρσενικό και το θηλυκό τα κάνετε ένα, ώστε το αρσενικό να μην είναι αρσενικό και το θηλυκό να μην είναι θηλυκό τότε θα εισέλθετε (στη βασιλεία)» («Απόκρ. Χριστ. Κείμ. Α΄», σελ. 309). Το πνεύμα βρίσκεται σε έχθρα προς την ύλη στη γνωστική διδασκαλία και υπάρχει μεταφυσική αντίθεση μεταξύ πνεύματος και σώματος. Με τη λέξη 'πλούτος' υπονοείται το πνεύμα και με τη λέξη 'φτώχεια' το σώμα. Ο κόσμος και τα υλικά χαρακτηρίζονται ως 'πτώματα' και διακρίνονται οι εσωτερικοί χριστιανοί (μύστες) από τους επιφανειακούς (πλατειές μάζες). Η μυστική γνωστική διδασκαλία χαρακτηρίζεται ως 'άγια' και ως 'μαργαριτάρια' που δεν πρέπει να δοθούν στους 'χοίρους', δηλαδή στους συνηθισμένους ανθρώπους. Υπάρχει και η αντιφεμινιστική διδασκαλία, σύμφωνα με την οποία μόνο οι γυναίκες που θα γίνουν άνδρες θα μπουν στη βασιλεία του Θεού (βλ. 'Απόκρυφα χριστιανικά κείμενα Α΄, Απόκρυφα Ευαγγέλια', Ιωάννη Καραβιδόπουλου, εκδ. Πουρναρά, Θεσσαλ., 2006).

Μέσα στον εκκλησιαστικό γάμο, αντίθετα, ούτε το σώμα ούτε η ερωτική συνεύρεση αντιμετωπίζονται αρνητικά, αφού συμβάλλουν στο ψυχοσωματικό δέσιμο του ζευγαριού, σε μια βαθειά οικειότητα και αλληλογνωριμία, σε μια υγιή διέξοδο από την πύρωση της σάρκας και στην γέννηση των παιδιών. Ο σκοπός βέβαια του εκκλησιαστικού γάμου δεν είναι μόνο βιολογικός ή κοινωνικός, αλλά πρωτίστως θεολογικός, ήτοι σωτηριολογικός. Ο σκοπός του ως μυστηρίου είναι η σωτηρία της οικογένειας και η ένωση των μελών της με την Χάρη του Θεού. Με αυτές τις προϋποθέσεις, η γυναίκα μέσα στην Εκκλησία έγινε κυρία, συνδημιουργός και συμπροστάτης των παιδιών και της οικογένειας. Έξω από τον ευλογημένο γάμο, και τη χριστιανική εννοείται συνείδηση, παρέμεινε η γυναίκα ένα ανώνυμο θηλυκό, που ικανοποιεί τις ορέξεις των ανδρών ή την χρησιμοποιούσαν για τελετές και θυσίες και ιερή πορνεία ώστε να αποδίδει και πάλι στους άντρες οικονομικά οφέλη και εξουσία. Αυτό γινόταν σε μεγάλη έκταση στα προχριστιανικά και στα εκ παραλλήλου με αυτόν παγανιστικά μυστήρια (βλ. Επισκόπου Αχελώου Ευθυμίου, 'Αθώος', Αποστολικής Διακονίας Εκκλησίας της Ελλάδος, β' έκδ. 1996, σελ. 181).

Στο «ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΟΥ ΦΙΛΙΠΠΟΥ» -που δεν είναι Ευαγγέλιο της Εκκλησίας αλλά μια συλλογή γνωστικών λογίων που αφορά τα μυστήρια της Εκκλησίας, τον Χριστό, την επιστροφή όλων στην τελειότητα και ενότητα- το Άγιο Πνεύμα θεωρείται θηλυκή θεότητα και δεν δέχονται ότι συνέλαβε τον Χριστό η Παρθένος δια του Παρακλήτου Πνεύματος. Το σώμα θεωρείται δεσμωτήριο της ψυχής και χωρίς αξία. Η σάρκα είναι γύμνωση και άξια κατακρίσεως. Στο εν λόγω «ευαγγέλιο» αναφέρεται ότι ο Ιησούς φιλούσε συχνά τόσο την Μαρία τη Μαγδαληνή όσο και τους άλλους μαθητές, προφανώς στο μέτωπο, αφού έχει σβηστεί το κείμενο στο επίμαχο σημείο, αλλά και ήταν διαδεδομένη στην Ανατολή η συνήθεια του φιλήματος στο κεφάλι των πνευματικών παιδιών (μέχρι και σήμερα). Δεν αποκλείεται φυσικά το κείμενο εδώ να μιλάει για το 'γνωστικό φίλημα' με το οποίο μεταδιδόταν η χάρη του ενός προς τον άλλον και που συνήθιζαν, ως λειτουργική συνήθεια μαζί με εναγκαλισμό, οι γνωστικοί κύκλοι. Θα πρέπει να γνωρίζουμε πως το «ευαγγέλιο» αυτό γράφτηκε τον 3ο αιώνα και όχι στα χρόνια των αποστόλων, όχι φυσικά από τον απόστολο Φίλιππο, και δεν απηχεί αληθινά περιστατικά και αυθεντικούς διαλόγους μεταξύ των προσώπων που αναφέρει. Ωστόσο το χρησιμοποιούν αρκετοί σεναριογράφοι για να παρουσιάσουν τη μυστική δήθεν ερωτική ζωή του Χριστού και τα σχετικά μυθιστορήματά τους ως πραγματικότητα. Διδάσκεται επίσης εδώ η ριζική ανατροπή της πίστης της Εκκλησίας στην ταυτότητα του Θεού της Παλαιάς με εκείνον της Καινής Διαθήκης. Τον οποίον οι άνθρωποι βίωναν προ Χριστού -λόγω της κακίας, ανασφάλειας και ενοχής που επικρατούσε στους ίδιους- ως άδικο και φοβερό και οργίλο και 'τερπικέραυνο' (ότι αρέσκεται δηλαδή να εκτοξεύει κεραυνούς). Τα αρσενικά και τα θηλυκά πρέπει να πάψουν για τον συγγραφέα του κειμένου να υπάρχουν ως διαίρεση και να γίνουν και πάλι Ένα, όπως ήταν εξ αρχής. Ζητείται και πάλι η κατάργηση των φύλων ως αναγκαία μεταφυσική επιταγή για την ενότητα όλων στο αρχικό Πλήρωμα. Όπως καταλαβαίνουμε δεν έχουν καμία σχέση τέτοιου είδους γνωστικά ευαγγέλια με τις αλήθειες του Χριστιανισμού.

Στην «ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ», ένα καθαρά γνωστικό, αντίπαλο της Εκκλησίας κείμενο του 3ου αι., διαφαίνεται η μοχθηρία του θεού Δημιουργού, που ενέσπειρε

υποτίθεται ψευδείς διδασκαλίες στους ιερείς και το λαό. Οι Ορθόδοξοι χριστιανοί θα ελεγχθούν δήθεν από τον γνωστικό Χριστό και θα φυλακιστούν, ενώ οι αγνοί γνωστικοί θα απελευθερωθούν. Ο Ιησούς της Εκκλησίας γι' αυτές τις ομάδες είναι απλά νεκρός, ενώ το δόγμα της Ορθοδοξίας είναι αίρεση. Οι ψυχές μάλιστα που αγαπούν την ύλη είναι σκλάβες, και δεν θα μείνουν αθάνατες. Οι γνωστικοί, ενώ μοιάζουν με τους υπόλοιπους ανθρώπους, αρνούνται την υλική ζωή και είναι προορισμένοι για αθανασία, προέρχονται από το Αιώνιο, ισχυρίζονται. Την μυστηριακή εκκλησιαστική ζωή θεωρούν πλανεμένη. Ο «Πέτρος» βλέπει στο κείμενο αυτό έναν φαινομενικό σωτήρα-υποκατάστατο να συλλαμβάνεται και να καρφώνεται στο σταυρό, ενώ ο πραγματικός 'Σωτήρας' (ο ζων Ιησούς) είναι χαρούμενος και γελαστός και του μιλά πάνω από ένα δέντρο. Φαίνεται ξεκάθαρα εδώ ο δοκητισμός των γνωστικών κύκλων (πίστευαν ότι ο Χριστός φαινομενικά γεννήθηκε, έπαθε και αναστήθηκε) και η υποτίμηση του σώματος. Ο πραγματικός Ιησούς περιγελά χαρούμενος την ανοησία και την τυφλότητα των σταυρωτών Του, ενώ σταυρώνεται αντ' αυτού ένα ομοίωμά Του.

Το απόκρυφο «ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΩΝ ΑΙΓΥΠΤΙΩΝ» (δεν πρόκειται για το γνωστικό Ευαγγέλιο του Nag Hammady). Το «ευαγγέλιο» αυτό εκτιμούσαν και οι Σαβελλιανοί, γιατί ταίριαζε στις αντιεκκλησιαστικές θεολογικές απόψεις τους περί ενός μόνο προσώπου στον Θεό, που άλλοτε παρουσιάστηκε ως Πατήρ (στην Π.Δ.), άλλοτε ως Υιός (στην Κ.Δ.) και στα χρόνια της Εκκλησίας ως Άγιο Πνεύμα. Το εν λόγω ευαγγέλιο διδάσκει ότι ο θάνατος θα διαιωνίζεται όσο οι γυναίκες θα γεννάνε παιδιά. Προτρέπει επομένως ως κανόνα χριστιανικής ζωής την παρθενία και την αποχή από το γάμο. Το αντίθετο βέβαια ισχύει στην εκκλησιαστική ζωή: Ο κατά Θεόν έγγαμος βίος θεωρείται ο πιο προσιτός για την πλειονότητα των ανθρώπων, ενώ η μοναχική και ασκητική ζωή είναι κλήση και τρόπος ζωής για λίγους.

Στο «ΚΑΤΑ ΘΩΜΑΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΠΑΙΔΙΚΗΣ ΗΛΙΚΙΑΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ», το παιδάκι Ιησούς χτύπησε παλαμάκια και πέταξαν τα πουλάκια από πηλό που είχε φτιάξει, ξέρανε (έκανε ξερό, αφαίρεσε τη ζωή σε) ένα παιδί που του χάλασε μερικές λακκούβες από νερό με τις οποίες έπαιζε, σκότωνε με το λόγο του άλλα παιδιά του χωριού αν τύχαινε και έπεφταν πάνω του ή τον ενοχλούσαν, έχασαν το φως τους όσοι τον κατηγορούσαν, έναν δάσκαλο που χτύπησε το παιδί στο κεφάλι τον καταράστηκε και πέθανε αμέσως και άλλα τέτοια 'υπέροχα' (!). Όλα αυτά δείχνουν εντελώς διαφορετικό πνεύμα από τα Ευαγγέλια της Εκκλησίας και από τη χριστιανική συνείδηση για το τι είναι ο Ιησούς, ο οποίος 'διήλθεν ευεργετών' και θεράπευε 'κάθε νόσο και αδυναμία' ανάμεσα στο λαό. Έκανε μόνο το καλό και προτίμησε να σταυρωθεί ο ίδιος πάνω στο σταυρό, αντί να σταυρώσει άλλους.

Στο απόκρυφο «ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ» ο ανώνυμος συγγραφέας προσπαθεί να περιγράψει όσο πιο επιβλητικά μπορεί την ανάσταση του Χριστού, αφού στα κανονικά Ευαγγέλια της Εκκλησίας δεν αναφέρεται τι έγινε κατά την στιγμή της αναστάσεως (αυτό δείχνει ότι λένε την αλήθεια!). Αφενός μεν διότι ουδείς παρευρισκόταν μέσα στον τάφο για να δει, αφετέρου δε γιατί οι ευαγγελιστές περιγράφουν μόνο όσα γνωρίζουν οι ίδιοι ή αποδέχεται η συνείδηση της Εκκλησίας και δεν προσαρμόζουν νέες (φανταστικές) διηγήσεις στις ήδη υπάρχουσες, ούτε τροποποιούν τα κείμενα κατά το δοκούν. Τα εκκλησιαστικά Ευαγγέλια εμμένουν

κυρίως στις εμφανίσεις του αναστάντος Κυρίου στους μαθητές Του, στις νουθεσίες και παραγγελίες απ' Αυτόν και δεν ωραιοποιούν συγκινησιακά, για να προκαλέσουν, στις ιστορίες που καταγράφουν. Αντίθετα, στο απόκρυφο 'ευαγγέλιο του Πέτρου', ο Χριστός και δύο άγγελοι βγαίνουν από τον τάφο, ενώ του μεν Χριστού το κεφάλι ξεπερνούσε τους ουρανούς, των δε δύο αγγέλων τα κεφάλια άγγιζαν τα ουράνια. Ο σταυρός του Χριστού, μάλιστα, που τους ακολουθούσε, μίλησε και επιβεβαίωσε ότι ο Ιησούς κήρυξε πράγματι στους κοιμώμενους στον Άδη, θέλοντας έτσι να παρουσιάσει τον Χριστό ως παντοκράτορα όχι μόνο στη γη, αλλά και στον ουρανό και στα καταχθόνια.

Στο «ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΟΥ ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ» οι παραστάσεις των Ρωμαίων αυτοκρατόρων πάνω στα λάβαρα των στρατιωτών έσκυψαν και επανειλημμένως προσκύνησαν τον Ιησού, ενόσω εκείνος βάδιζε προς το βήμα του Πιλάτου.

Σε απόκρυφα «ΚΕΙΜΕΝΑ ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΙΛΑΤΟ», εξευγενίζεται η προσωπικότητά του και ο Έπαρχος της Ιουδαίας απενοχοποιείται και παρουσιάζεται ως ευσεβής και άγιος, αφού όταν μάλιστα του έκοψαν το κεφάλι, ένας άγγελος το παρέλαβε στον ουρανό και είχε προηγουμένως την διαβεβαίωση εκ Θεού ότι θα μείνει στον αιώνα το όνομά του και ο ρόλος του στα γεγονότα της σωτηρίας. Θα μαρτυρούσε επίσης για τον Χριστό κατά τη Δευτέρα Παρουσία Του. Πλήρης ανατροπή στο σημείο αυτό των ευαγγελικών διηγήσεων, που εμφανίζουν τον Πιλάτο να δειλιάζει (από συμφέρον) να απελευθερώσει τον Ιησού και να τον στέλνει να σταυρωθεί, αρκούμενος, για να ξεφύγει 'έντεχνα' από την υπευθυνότητά του, στο γνωστό «νίπτω τας χείρας μου». Οι διηγήσεις των αυθεντικών Ευαγγελίων για τον Πιλάτο εναρμονίζονται πλήρως με τις ιστορικές εξάλλου πληροφορίες του Ιώσηπου και του Φίλωνα, οι οποίοι δεν ήσαν άλλωστε χριστιανοί.

Στις «ΠΡΑΞΕΙΣ ΙΩΑΝΝΟΥ» (αλλά και στις 'Πράξεις Πέτρου') ο Χριστός εμφανίζεται να παίρνει πολλές μορφές, δεν αναφέρεται κάτι σχετικό με την ιστορική του ύπαρξη και επικρατεί αριθμολογία και η γνωστική αντίληψη πως ο Ιησούς φαινομενικά σταυρώθηκε και έπαθε για την ανθρώπινη σωτηρία. Έχει αιχμές κατά της εκκλησιαστικής λατρείας που εκφράζεται ψυχοσωματικά και δέχεται μόνο ψυχική διάθεση και πίστη. Οι εγκρατιτικές τάσεις παρουσιάζουν σε πολλά απόκρυφα κείμενα, αντίθετα από την Ορθόδοξη ηθική, διάφορα ζευγάρια να χωρίζουν ερωτικά μόλις κάποιος από τους δύο γίνει χριστιανός και προτιμούν να πεθάνουν (από εσφαλμένη θεοσέβεια) παρά να συνευρεθούν εκ νέου, που θεωρείται πλέον γι' αυτούς μιαρή συνήθεια, βδέλυγμα και βιασμός, ακάθαρτη ζωή. Όσο κι αν υποφέρει το έτερον μέλος -συνήθως οι σύζυγοι (π.χ. στις 'Πράξεις Ιωάννου', 'Πράξεις Πέτρου', 'Πράξεις Ανδρέου', 'Πράξεις Θωμά')- η χριστιανή γυναίκα τον κάνει πέρα, κλεισμένη πλέον στον εαυτόν της, προσεύχεται κατά μόνας και θεωρεί τις ενίοτε σκληρές αντιδράσεις του θλιβόμενου και υποφέροντος συζύγου ως μαινόμενες επιθέσεις ενός πλανεμένου ανθρώπου. Προτιμούν μάλιστα να δίνουν οι κυρίες τις δούλες τους στον άντρα τους για ικανοποίηση (π.χ. 'Πράξεις Ανδρέου') και αυτό θεωρήθηκε στους κύκλους αυτούς υγιής πίστη, άσχετα αν είχαν ζήσει μαζί πολλά χρόνια ήρεμης συζυγικής ζωής. Στην αρνητική αυτή μορφή γαμήλιας σχέσης δεν λαμβάνεται υπόψη η κατάθλιψη, ο χωρισμός, η αυτοκτονία κ.λπ., που ενδέχεται να υποστεί το έτερον μέλος, αλλά με σκληρότητα η πίστη θεωρείται

ατομική και μόνο σχέση με το Θεό, χωρίς να ενδιαφέρουν οι κοινωνικές προεκτάσεις, ούτε η αγάπη προς τους άλλους. Είναι μόνο μια συμφεροντολογική θρησκευτική αυτοϊκανοποίηση και μια αυτοσωτηρία, που για τον Χριστιανισμό θεωρείται έκπτωση από το αληθινό εκκλησιαστικό πνεύμα. Πίστευαν ακόμη ότι το προπατορικό αμάρτημα ήταν η σαρκική ένωση του Αδάμ με την Εύα, που τους στέρησε τον Παράδεισο ('Πράξεις Ανδρέου'), ότι αγιότητα σημαίνει ένωση μόνο με τον νυμφίο Χριστό ('Πράξεις Θωμά') και πως στην άλλη ζωή δεν θα υπάρχει άντρας και γυναίκα.

Στις «ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΤΡΟΥ» υπάρχει στιχομυθία μεταξύ Σίμωνα μάγου και ενός σκύλου που πήρε ανθρώπινη λαλιά και κατηγορούσε τον μάγο ως πλανεμένο και διαφθορέα της αλήθειας. Ο απ. Πέτρος για να παρουσιάσει τη σωστή πίστη στους ανθρώπους της Ρώμης έκανε θαύμα ζωντανεύοντας ένα καπνιστό ψάρι (τόνο), το οποίο ρίχνοντάς το στο νερό κολυμπούσε και έτρωγε. Ακόμη, ένα εφταμηνίτικο μωρό που θήλαζε, αφού πήρε αντρική φωνή επέπληξε τον μάγο Σίμωνα, ενώ τον διέταξε να φύγει από τη Ρώμη. Μας πληροφορούν ακόμη οι Πράξεις Πέτρου ότι τα Ευαγγέλια διαβάζονταν στις λειτουργικές συνάξεις σε μορφή ειληταρίων (χειρόγραφα τυλιγμένα σε κύλινδρο) από περγαμηνή. Πράγματι, τα Ευαγγέλια αποτελούσαν μέρος της εκκλησιαστικής λατρείας και διαβάζονταν από τη σύναξη των χριστιανών, που ξεχώριζε ποιο είναι γνήσιο και ποιο είναι νόθο, σύμφωνα με το πνεύμα των ευαγγελιστών και των αποστολικών διδασκαλιών. Περισσότερη εμπιστοσύνη υπήρχε επομένως και αρχικά στην ΠΡΟΦΟΡΙΚΗ εκκλησιαστική ΠΑΡΑΔΟΣΗ και στα λόγια των γνησίων συνεχιστών τής του Χριστού διδασκαλίας, ένεκα των οποίων ένα κείμενο αποκτούσε σφραγίδα γνησιότητας ή έπαυε να αποτελεί αυθεντικό τμήμα της υγιούς πίστεως, ήτοι της αποστολικής Παράδοσης. Οι παντρεμένες γυναίκες και εδώ απομακρύνονται ερωτικά από τους άντρες τους και τελικά χωρίζουν, ενώ επικρατεί μεγάλη κοινωνική αναστάτωση και εχθρότητα, θεωρώντας ότι αυτό είναι διδασκαλία του Χριστού. Παρουσιάζεται ο Χριστός να εκφωνεί ακατανόητα λόγια σε απλούς ανθρώπους της εποχής Του (ψαράδες, γεωργούς, βοσκούς κ.λπ.), όπως «αν δεν κάνετε τα δεξιά σαν τα αριστερά και τα αριστερά σαν τα δεξιά και τα πάνω σαν τα κάτω και τα πίσω σαν τα μπροστά δεν θα γνωρίσετε τη βασιλεία», πράγμα που αν γινόταν στ' αλήθεια η διδασκαλία Του θα ήταν ανεδαφική και εξωπραγματική, χωρίς κοινωνικό αντίκτυπο και απαντήσεις σε ζωτικά προβλήματα.

Στο απόκρυφο «ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ», που ενέπνευσε -με τη σκηνή του εναγκαλισμού εν συγκινήσει που περιέχει και συμφιλίωσης Πέτρου και Παύλου- την βυζαντινή εικονογραφία, ο Παύλος βάπτισε ένα λιοντάρι, μετά από επιθυμία του ζώου, βυθίζοντάς το τρεις φορές στο ποτάμι. Αφού αντάλλαξε ο Παύλος με το λιοντάρι ευλογίες, το λιοντάρι άφησε τη λιονταρίνα του και έτρεξε προς το δάσος (αποχή και άσκηση ακόμα και στα ζώα!). Αργότερα, στην αρένα όπου θα μαρτυρούσε ο απόστολος, στην Έφεσο, ένα τεράστιο λιοντάρι (που αποδείχθηκε ότι ήταν αυτό που πρωτύτερα είχε βαπτίσει) συζητούσε με τον Παύλο ανταλλάζοντας μαζί του ευχές, ενώ θαυμαστή κακοκαιρία απέτρεψε τη δολοφονία Παύλου και λιονταριού. Τέλος, όταν ο δήμιος έκοψε το κεφάλι του αποστόλου των εθνών, γάλα πιτσίλισε το μανδύα του και όχι αίμα, θέλοντας μ' αυτό να δείξει προφανώς την αγιότητα του αποστόλου.

Στις «ΠΡΑΞΕΙΣ ΘΩΜΑ», ένας άγριος όνος κήρυξε στους παρευρισκόμενους και προφήτευσε ότι τα χειρότερα θα συμβούν για τους ασεβείς και ψευτοπροφήτες που θα κηρύξουν την αμαρτία, πονηρία και διαφθορά. Μια γυναίκα, η Μυγδονία, αρνείται στον σύζυγό της, τον Χαρίσιο, την ερωτική συνεύρεση, φωνάζοντάς του ότι αναπαύεται πλέον στον Ιησού. Δεν είναι όμως έτσι τα πράγματα για τη θεολογική συνείδηση της Εκκλησίας. Διότι ο Ιησούς ευλόγησε τον εν Κανά γάμο και άρα και την απόκτηση απογόνων, ενώ δεν αρνήθηκε να μετατρέψει και το νερό σε κρασί, άρα ευλόγησε και την σωστή ψυχαγωγία [Οι εγκρατιτικοί κύκλοι τελούσαν την Θ. Ευχαριστία με άρτο και ύδωρ, όπως το βλέπουμε στις 'Πράξεις Πέτρου' και τις 'Πράξεις Παύλου', και όχι με άρτο και οίνο, όπως τελείται στην Ορθόδοξη Εκκλησία]. Ο ίδιος ο Ιησούς εξάλλου χρησιμοποιούσε κρασί με το φαγητό του (Ματθ. 26,29), καταφάσκοντας τις καθημερινές, υγιείς εκδηλώσεις της ζωής. Αλλά και ο απόστολος Παύλος συστήνει στον Τιμόθεο τη χρήση μικρής ποσότητας κρασιού για το στομάχι του και τις συχνές του ασθένειες (Α΄ Τιμ. 5,23). Σε κάποια σημεία του κειμένου διδάσκεται από τον απόκρυφο Θωμά ότι σωτηρία είναι η απαλλαγή και αναχώρηση της ψυχής από το σώμα, όπως πίστευαν πολλοί από τους Έλληνες και Ρωμαίους φιλοσόφους (Πλάτωνας, Σωκράτης, Πλωτίνος, Μ. Αυρήλιος), για τους οποίους, σε αντίθεση με τον Χριστιανισμό, το σώμα εθεωρείτο τάφος ('σήμα') της ψυχής, φυλακή, πτώμα.

Τέλος, στις «ΠΡΑΞΕΙΣ ΦΙΛΙΠΠΟΥ» ένα ρίφι και μια λεοπάρδαλη συμφιλιώνονται στο όνομα του Χριστού και η λεοπάρδαλη εξημερώνεται, τρώγοντας ό,τι και ο Φίλιππος και οι ακόλουθοί του (για τις παραπάνω πληροφορίες βλ. Ιωάννου Δ. Καραβιδόπουλου, 'Απόκρυφα χριστιανικά κείμενα Β', Απόκρυφες Πράξεις, Επιστολές, Αποκαλύψεις', εκδ. Π. Πουρναρά, Θεσσαλ. 2004).

Οι περιληπτικές (για τόσο μεγάλο θέμα) πληροφορίες που δώσαμε παραπάνω καταγράφηκαν για να φανεί πόσο απέχει σε ποιότητα η υγιής διδασκαλία της Εκκλησίας και των Ευαγγελίων από τα απόκρυφα κείμενα, που σε πολλές περιπτώσεις αλλοιώνουν το πνεύμα της διδασκαλίας του Χριστού και των αποστόλων. Διότι αρκετοί που δεν γνωρίζουν, νομίζουν ότι η Εκκλησία κρύβει την αλήθεια και ότι απέρριψε βιβλία άξια ιδιαίτερης προσοχής (όπως θεωρούν εσφαλμένα ότι είναι τα απόκρυφα), ενώ δήθεν μάς προσφέρει ό,τι εκείνη θέλει. Ουδέν αναληθέστερον τούτου! Δεν πρόκειται για μηχανορραφίες και κρυφές ενέργειες με τις οποίες 'πέρασε' στους πιστούς δικές της απόψεις (όπως προσπαθούν να παρουσιάσουν ότι έγινε διάφορα ανιστόρητα και μη επιστημονικά βιβλία, άρθρα και ντοκιμαντέρ), αλλά για συνείδηση όλων των μελών της Εκκλησίας, πανταχού της γης, ότι τα απόκρυφα δεν απηχούν την αλήθεια του Τριαδικού Θεού και του Ιησού Χριστού. Πρόκειται για φανταστικές ενέργειες, θαύματα, λόγους, που λοξοδρομούν από την κοινή λογική και από την εκκλησιαστική ζωή.

Αναληθής και ανιστόρητη είναι ακόμη η άποψη ότι οι χριστιανοί έκαιγαν κείμενα που τα θεωρούσαν αιρετικά ή που ήθελαν να αποκρύψουν. Πρόκειται για παραπληροφόρηση που σήμερα ακούγεται για να δυσφημήσει τον Χριστιανισμό (βλ. [Wilson N.G./ Reynolds L.D.](#), "Αντιγραφείς και φιλόλογοι", εκδ. 'Μορφωτικό Ίδρυμα Εθνικής Τραπέζης' (MIET)', Νοέμβριος 2004). Αυτό που έκαναν σε ορισμένες

περιπτώσεις οι χριστιανοί αντιγραφείς ήταν απλά να μην αντιγράφουν τα αιρετικά συγγράμματα και να τα αφήνουν ίσως να ξεχαστούν από την ιστορία. Απόδειξη όμως του σεβασμού των εκκλησιαστικών ανδρών προς όλα τα κείμενα είναι ότι όχι μόνο ορισμένα ηπιότερα απόκρυφα διαβάζονταν αρχικά ως ευσεβείς διηγήσεις σε πολλές κατά τόπους Εκκλησίες (βλ. π.χ. Bart D. Ehrman, 'Χαμένες μορφές του Χριστιανισμού', εκδ. Ενάλιος, 2008, σελ. 63), αλλά και ότι οι βυζαντινοί στη συνέχεια αντιγραφείς (καλόγηροι μάλιστα) διέσωσαν με επιμέλεια κοσμικά, θύραθεν κείμενα, ακόμη και του Αριστοφάνη, που θα τα είχε ξεχάσει διαφορετικά η ιστορία. Μάλιστα ο Μέγας Φώτιος διέσωσε πολλά έργα αρχαίων Ελλήνων συγγραφέων στην πατριαρχική βιβλιοθήκη του (βλ. και Ανδρέα Κεφαλληνιάδη, 'Μια τάξη γεμάτη απορίες', εκδ. 'Φωτοδότες', σελ. 45, 88, 91).

ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ:

"Αντιγραφείς και φιλόλογοι", [Wilson N.G./ Reynolds L.D.](#), εκδ. '[Μορφωτικό Ίδρυμα Εθνικής Τραπέζης](#) (MIET)', Νοέμβριος 2004

"Απόκρυφα χριστιανικά κείμενα", βιβλία α' και β', Ιωάννη Καραβιδόπουλου, εκδ. Πουρναρά, Θεσσαλονίκη

"Da Vinci, Η Εξαπάτηση", Erwin W. Lutzer, εκδ. Πέργαμος, Αθ. 2005

"Μια τάξη γεμάτη απορίες", Ανδρέα Κεφαλληνιάδη, εκδ. 'Φωτοδότες'

"Χαμένες μορφές του Χριστιανισμού", Bart D. Ehrman, εκδ. Ενάλιος, 2008

"Χριστιανικός Γνωστικισμός: Τα κοπτικά κείμενα του Nag Hammadi στην Αίγυπτο", επιμέλεια Σάββα Αγουρίδη, β' έκδ., Άρτος Ζωής, Αθ. 2004.

Εικόνα από: exprotestant.blogspot.com